

איצרות התפישות

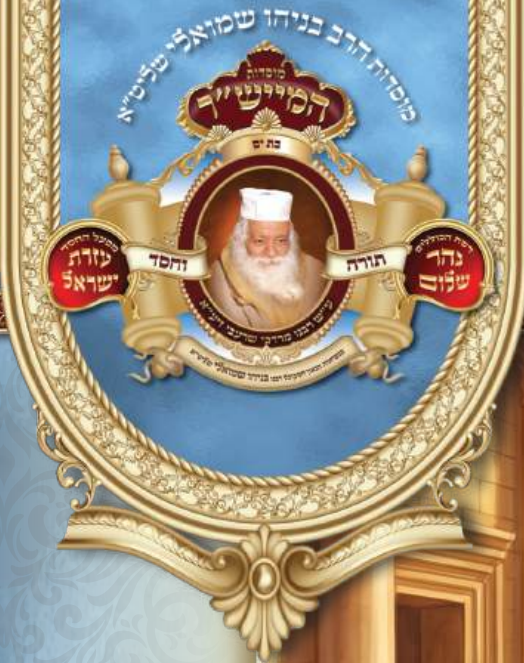
הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

כ"ג באלול תשפ"ו | שבת קודש | גליון 217

פרשת נצבים-ויילך

מן העליון חכם בעידן שמואל'י שלישי

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
18:22	19:02	19:33	20:20
18:44	19:04	19:33	20:20
18:43	19:03	19:33	20:19
18:42	19:02	19:32	20:18

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ד אלול

כד. חבקוק הנביא | רבי יוסף באב"ד בעל מנחת חינוך, תרל"ד | רבי ישראל מאיר הכהן מראדין בעל החפץ חיים, תרצ"ג | רבי יחזקאל אברמסקי, מח"ס חזון יחזקאל לתוספתא, תשל"ו | רבי מנשה מטלוב סתהון, מח"ס פרחי שושנים, תרל"ו | רבי חיים מליקובסקי ראש ישיבת צפת, תשנ"ג | רבי דוד אמינוף, הרב הראשי לסמוקנד, ת"ש | רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל, הראשון לצ"ח, תשי"ג

יום שני - כ"ה אלול

כה. התנא רבי אלעזר ברשב"י, ג' אלפים תתס"ג, קבור במירון | רבי מרדכי אלעזר סוזן | הרב המגיד | רבי אהרן אביחצירא בן אביר יעקב, מרוקו | רבי בנימין יהושע זילבר, תשס"ח

יום שלישי - כ"ו אלול

כו. רבי חיים פינטו הראשון, קבור במרוקו | רבי יצחק אלפיה, מח"ס קונטרס היחיאלי, תשט"ו | רבי אליהו ב"ר יוסף צרפתי | רבי שלמה חזן, מח"ס שלחן הזהב | רבי פנחס סגלוב הי"ד, תשט"ז

יום רביעי - כ"ז אלול

כז. רבי ששון ישראל מבבל | רבי שר שלום האדמו"ר מבעלז, תרס"ו | רבי נתן הכהן אדלר רבו של החתם סופר, תק"ס | רבי כמס נחיאסי ראב"ד טרופול | רבי יהודה ליובוביץ, בעל זיו יהודה, תש"ע

יום חמישי - כ"ח אלול

כח. רבי אליהו חבה מבבל | רבי חיים יהודה ליב אועירבאך ר"י שער השמים, תשי"ד | רבי סעדיה חמיו של מהרש"ו | רבי יצחק עקריש, מח"ס קרית ארבע

יום שישי - כ"ט אלול

כט. רבי יששכר ב"ר שלמה זלמן, מח"ס צוף דבש | רבי שלמה אמאריילי, מח"ס שו"ת כרם שלמה, תפ"א | רבי מנשה קליין אב"ד אונגוואר, משנה הלכות, תשע"א

יום שבת - א' תשרי

א. שרה אמנו ע"ה, ב' אלפים ע"ה, מערת המכפלה | רבי מאיר לייבוש, המלבי"ם, תר"ם | הרבי יהודה עייאש, מח"ס בית יהודה | רבי אהרן ממגנצא, בעל נותנה תוקף | הרידב"ו מצפת, מפרש הירושלמי

מופדות המיישר

פרדיו נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מסכת טוור הנערך מדי יום ע"י מירד גדול המקובלים

שלוחה 3 א כואטסאפ

לעריכת אוכרות

באדיחת צדקיים של אברכי ירבע הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש כולל תיעוד שישלח אליהם

כואטסאפ

שלוחה 7 א כואטסאפ

הידור מצווה

הבהובת לספרי תורה, תפילין ועבודות במקדש של מירד שליט"א וכן כל ספרי מירד

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקדוד ללא שמות נפטרים

שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון

שלוחה 6

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך ללימוד תורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או ריכנס לאחר השיבה

מכון להוצאת ספרים ניתוח להקריש לעצ

תהלים לילדים להזכרת שמות בליליד תהלים לילדים שלוחה 4

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה והזמית כ-2 דק' של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכתובים תפירת תורה שלוחה 3

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

הכל הולך אחר החיתום

מצווה גדולה לחזק את השבת הזו בכל עוז ולהרבות בה בלימוד התורה. כפי שהיה אומר מרן רבי עובדיה יוסף זצ"ל, עורך הדין והפרקליט הגדול ביותר של האדם הוא התורה, כמאמר חז"ל: "העושה מצווה אחת קונה לו פרקליט אחד" (אבות ד, יא). מלאך שנברא מלימוד התורה הוא 'תותח על'. על אחת כמה וכמה בחודש אלול, שכל שעה נחשבת כאלף שעות. ואם לומד בספר הזוהר הקדוש, מעלתו גדולה פי כמה. השבת הזו חותמת את השנה כולה, והכל הולך אחר החתום. לאחר מכן תבוא 'שבת תשובה' שתפתח את השנה החדשה לטובה ולברכה.

התרופה לכל הקטרגים היא לשמור את השבת כהלכתה. השבת האחרונה של השנה היא הזדמנות פז לתקן ולסיים את השנה בבשורות טובות.

השבת היתה פרשת 'כי תבוא', שבת שכולה ברכות. כיון שרבנו האר"י אומר: כשכולם הולכים בדרך השם, כל הקללות נהפכות לברכות. ועכשיו זו שבת שלפני האחרונה של השנה. אם עם ישראל שומרים שתי שבתות מיד נגאלים. ועכשיו השבת האחרונה של פרשת 'ניצבים', השבת האחרונה של השנה שמעלה את כל שבתות השנה. כמה צריך להשתדל בה ולהיזהר בה! כי היא מעלה את הכל.

שבת האחרונה של השנה

השבת הזו היא השבת האחרונה של השנה, והיא מעלה את כל השבתות של השנה. צריך לדקדק בה, להיזהר בה מכל איסור, לקרוא בה כ"ד פרקי משנה. למה? כתוב "ואיבה אשית בינך ובין האשה" (בראשית ג, טו). יש 24 מיני טומאה שהטיל הנחש בחווה, וכנגד זה יש 24 קישוטי כלה. וכשקוראים 24 פרקי משנה שאלו הם 24 קישוטי כלה, ואז יוצאת כל הזוהמה ומקשטים בכך את השכינה. השבת היא השורש של כל השבוע, והשורש של ראש השנה הוא כבר בשבת הזאת שיהיה לנו. מי שמכבד את השבת זוכה לנחלה בלי מצרים ובלי גבולות. כמו שהזכרנו כבר, כל שעה של לימוד בשבת של חודש 'אלול' נחשבת כמו אלף חודשים, כי ה'בן איש חי' אומר שכל שעה של לימוד תורה בחודש 'אלול' שווה חודש, ואם זה כפול 1,000 כי זה לימוד בשבת, זה

אומר לה שמחר הוא צריך ללכת למסחר באיזה מקום, אבל הוא צריך לעבור דרך יער, וביער יש כל מיני חיות טורפות: יש דובים, יש אריות בר מינן. אומר, שהוא לא יודע איך הוא יעבור את היער.

אשתו אומרת לו: 'אל תדאג, תישן טוב. יש לי איזה פטנט מיוחד שאתה לא תפחד מאף אחד, ותוכל לעבור את הכל בהצלחה. תישן טוב, מחר בבוקר תקום, תתפלל, ואני אגיד לך מה צריך לעשות'. טוב, הוא קם והתפלל.

כשהוא בא לצאת לדרך, אשתו אומרת לו: 'בוא אני אברך אותך, אבל תדע לך שהכנתי לך את הפטנט'. מה הפטנט? 'אתה רואה את הבד השחור הזה? כשתבוא להיכנס ליער, תשים את הבד השחור על העיניים ותקשור. ככה אתה לא תראה לא את הדוב, לא את האריה ולא את הנמר, ולא תפחד...'

אמר לה: 'איזה שכל זה? אני לא אראה, אבל הם רואים אותי! מה יהיה איתי? הם רואים אותי וצועקים, הם רואים אותי!'.

אמר להם ה'חפץ חיים': זה בדיוק מה שאתם עושים כשאתם בורחים מהקללות! כל מטרת הקללות היא להראות לאדם את הדרך הנכונה ואת התוצאות, שאם אדם בוחר בדרך לא טובה - יש קללות. לכן נאמר "ובחרת בחיים" (דברים ל, יט), צריך לבחור בדרך הטובה. אם לא כן, לאן יברח האדם? זה אמת, וצריך לשים לב לזה.

הסוד של אליהו הנביא לרשבי

אתם יודעים מה שרבי שמעון בר יוחאי עשה כשהוא ברח למערה. כתוב על רבי שמעון "אזל ליה ועריק למדברא דלוד" - ראשי תיבות 'אלול'. אז שמה הוא התחבא במערה ב'פקיעין', ושם נגלו לו כל הסודות של שלוש עשרה מידות של רחמים. על זה נאמר "והיה בעבר כבדי ושמתיך בנקרת הצור ושכתי כפי עליך עד עברי" (שמות לג, כב). היו שמה מראות אדירים. אבל, גם כשהיה שם, שלחו לו החברים את השאלה: מה עם הקללות שבפרשת 'כי תבוא'? והיה רשבי" בוכה. בא אליהו הנביא ואמר לו, 'כל זה רק הפחדות. האמת היא, שזה לא יבוא, והקדוש ברוך הוא יעלים אותם מעם ישראל. כל זה רק כדי שעם ישראל ילכו בדרך השם ויעשו תשובה'.

אלף חודשים! לכן צריך לנצל את זה חזק חזק. השבת הזאת היא בעיקרון שבת 'מברכין' של חודש 'תשרי', אבל אין מברכים אותה. למה? כדי לבלבל את השטן.

אבל רבותינו אומרים שבשמיים מקדשים אותה, והקדוש ברוך הוא בעצמו מקדש לנו את החודש. צריך לדעת שביום הדין הגדול והנורא שמתקרב, בו נפקדים כל יצורי עולם: לחיים ולמוות, לצער ולרווחה, לצרה ולפרנסה. זה היום הקובע, היום

עונג שבת

המכריע!, ועכשיו, השבת הזאת יכולה לשנות את כל 'ראש השנה'.

פטנט לשמיעת הקללות...

פעם ה'חפץ חיים' הגיע בפרשת 'כי תבוא' לבית הכנסת באיזה מקום, והוא רואה שבזמן קריאת הקללות אנשים בורחים החוצה.

אמר ה'חפץ חיים' כדי להסביר להם למה הם דומים: מעשה באחד שעלה לישון בלילה, ואשתו רואה אותו מתהפך במיטה, שואלת אותו: 'מה אתה כל רגע זו מפה לפה, מתהפך לכאן ולכאן, מה קרה לך?'.

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

אדים' לא נעימים שמרפאים את האדם

המגיד מדובנא אומר: משל למה הדבר דומה? היה איזה בן של מלך שחלה במחלה קשה. הרופא הכין לו תרופות, אבל הנסיך מפונק, הוא לא יכול לבלוע תרופות. הוא רגיל לסטייקים... לצלעות טלה... למיץ תפוזים... הוא לא רגיל לאנטיביוטיקה. טוב, מה עושים? המצב שלו מסוכן והוא לא רוצה לשתות תרופות.

בא איזה רופא גדול ואומר, 'אני יכול לרפא אותו'. שואלים אותו: 'מה תעשה?' אומר להם: 'אני ארשום מרשם ותצטרכו לעשות לפי מה שכתוב במרשם'. אומר - 'אני צריך 200 כדורי אנטיביוטיקה, 200 בקבוקי סירופ', ונתן להם רשימה של כל מיני כדורים והרבה תרופות. שואלים אותו: 'מה אתה תעשה עם כל זה?'.

לקח את התרופות שקנו לו, שם אותן בסיר, הרתיח את כל התרופות בפנים והכניס את הילד לתוך החדר, ועכשיו הסיר הזה המלא במרקחת של התרופות, מוציא אדים, והילד, רוצה או לא רוצה, נושם את האדים האלה, ולאט לאט הטיפול התחיל להשפיע והמחלה יצאה מהגוף החוצה.

אומר לו הרופא למלך: 'אל תדאג!'.

המלך רואה כל זאת ושואל: 'אבל מה עם כל האנטיביוטיקה והזריקות?' אומר לו: 'כל זה הוא לא מקבל ישירות, זה רק בשביל האדים שהבן שלך ינשום וע"י זה יתרפא'.

אותו דבר, אומר המגיד מדובנא, הקללות הן רק תרופות ואדים כדי לעורר את האדם, ולא כדי שיפגעו בכך אדם ממש.

אתה המראה של עצמך

אומר הכתוב: "אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם" (דברים כט, ט). כמו שאתם ניצבים כאן,

יום אחד בא שוטר סמוי ותפס אותו. החוק בארה"ב על כאלה הוא מאד מחמיר, ואם מדובר בישראלי, החוק שם קשה עוד יותר.

הלך האיש לעורכי דין, אמרו לו, 'אם ישפטו אותך לפי החוק, אתה יכול לקבל אפילו 70 שנה בכלא'. בסוף, לקח את אחד מעורכי הדין הגדולים, אמר לו: 'הכי מעט שאני יכול להשיג לך בכלא זה 25 שנה'.

אמר הנאשם: 'מה יהיה? 25 שנה? עוד לא התחתנתי, עוד לא עשיתי שום דבר בחיים!'. יש לי כסף לשלם, הרבה כסף עבור עורכי דין שיצילו את המצב'.

מי שהכיר אותו ב'ניו יורק' היה רבי דוד בצלאל שנפטר לפני כמה שנים. אמר לו רבי דוד - 'השם יעזור לך', תשמע, תעבוד את השם, תבכה לקדוש ברוך הוא'. ר' דוד בזמנו החזיר אלפים בתשובה שם ב'מונסי'. אמר לו 'אתה תעבוד את השם, והשם יעזור לך, מהשמיים יעזור לך'. פייס אותו ודיבר על ליבו שיבכה לקדוש ברוך הוא כל יום. ובאמת, הבחור הזה נהפך להיות אדם אחר, והיה בוכה כל יום להשם יתברך, ורבי דוד עזר לו בעצות טובות ומדריך אותו.

הקשר בין השופט לעורך הדין

ונהגה הגיע יום המשפט, לקחו את העורך דין הכי גדול וחזק שיש. ביום המשפט הייתה סערה במקום שבו עורך הדין גר, והוא היה צריך לבוא במטוס למשפט. בגלל הסערה התקשר עורך הדין ואמר 'אין שום אפשרות להגיע'.

אמר לו הנאשם: 'אבל קבעתי איתך, מה אני אעשה?'. אמר לו 'אין מה לעשות, אני יכול לשלוח לך את המתמחה שלי'. והנאשם דואג איך זה ילך עם עו"ד מתמחה.

אמר לו הרב - 'אין דבר, מה שיש מהשמיים - הכל לטובה. אתה תמשיך לבכות להשם, העיקר זה להתפלל לקדוש ברוך הוא'. הגיעו למשפט, בקיצור, המתמחה הזה בקושי יודע לדבר, לא

כך כולכם לפני השם. איך שאדם מתנהג ככה הוא יהיה לפני השם. כמו שנאמר, 'כמים הפנים לפנים, כך לב האדם לאדם', כבבואה של אדם למים. איך שאדם מתנהג, ככה מתנהגים איתו מלמעלה.

"דע מה למעלה- ממך" (אבות ב, א) איך אתה יכול לדעת מה הולך למעלה? מִמָּקָד מעצמך! איך שאתה מתנהג, כך זה למעלה.

"ה' צלך על יד ימינך" (תהילים קכא, ה) - כמו צל, איך שאתה עושה, ככה זה הולך מלמעלה.

לא לעולם חוסן

היה בחור אחד מ'בני ברק' שלא הלך לו בפרנסה. אמרו לו: 'תשמע, סע ל'אמריקה', שמה אולי יתקיים כך 'משנה מקום משנה מזל', אולי שם תצליח'. אמר 'טוב', וכך הוא עשה. נסע, ובאמת השם הצליח דרכו, פתח חנות פיצה והלך לו מצוין, פתח רשת פיצריות והיה מרוויח טוב.

ראו את זה איזה חברים מופרעים שקשה היה להם לראות בהצלחתו, אמרו לו - 'למה אתה עובד קשה? יש לנו דרך לעזור לך שתוכל להרוויח כסף מהר ובזמן קצר'. שאל 'מה לעשות?'. אמרו לו סוחרים הסמים האלה: 'תמכור סמים ותרוויח. בפעם אחת 50,000 דולר! פה אתה כל החודש 50,000 מרוויח דולר, שם כל יום תרוויח, כל חבילה שאתה מוכר זה 50,000 דולר רווח'.

שמע שכן, ועשה זאת יום אחד, ועוד יום, 50 אלף, ועוד 50 אלף. אמר 'זה כסף קל, לא צריך לעבוד כל כך קשה', והחליט לעבוד בזה. אבל 'לא לעולם חוסן'.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוח 03.5520004 7

משולחן המלך

לים ועשה שמות, אומר הכתוב: "לא מעבר לים היא, כי בפך ובלבבך לעשותו". אתה מדבר פה, עושה תשובה פה ואתה ממש מתקן!

פטירת הצדיקים

השבוע, ב"ח באלול, חל יום פטירתו של המהר"ל מפראג, זכותו תגן עלינו, הגאון הקדוש, רבי יהודה ליווא, הידוע בראשי התיבות מהר"ל. הוא היה גאון גדול אשר אין כמותו בעולם. מפורסם מעשהו העצום שפעל בעולם, כאשר ברא את ה'גולם' והציל את עם ישראל באותה תקופה שבה העלילו עליהם עלילות דם.

כמו כן באותו תאריך י"ח אלול, חל יום פטירתו של מורנו ורבנו רבי עבדאללה סומך, גדול רבני בבל, שהיה מצאצאי רבנו ניסים גאון, מחבר הווידוי הגדול של יום הכיפורים.

ידוע שרבי עבדאללה סומך היה מן הבורחים מן הכבוד מאוד מאוד, וככל שרדפו אחריו, כך התרחק מן השררה. הוא היה זך וטהור, ונקרא בפי כול 'ספא' (אדוני ומורי). רבי יוסף חיים, ה'בן איש חי' היה תלמידו.

רבי עבדאללה היה עוסק גם במסחר, אך כל עתותיו היו לתורה, וחבר את הספר 'בחי צדק'. הוא היה מגיע לדרשותיו של תלמידו- רבי יוסף חיים, תראו איזה ענווה מופלאה הייתה לו, כאשר נכנס הבן איש חי, היה רבי עבדאללה סומך עומד לפניו מלא קומתו! הכול היו משתוממים בבית הכנסת הגדול 'צלאת אל-כבירה' לראות כיצד הרב רבי עבדאללה סומך קם לכבוד רבי יוסף חיים ומכבד אותו.

כאשר הלך לעולמו רבי עבדאללה סומך, שרר פחד גדול. בספר 'קץ הימין' שחיבר רבי יהושע משה מתואר, כיצד כשהלכו רבי יוסף חיים והוא, היו הולכים בשוק, פחד גדל נפל על כל הגויים.

לכולם יש דרך תשובה

אומר הזהר על "אתם נצבים היום כלכם": איך תוכלו להיות ניצבים לפניי? כשיש "כולכם" - בלב אחד, באחדות אחת.

הגמרא אומרת ש'ראש השנה' הוא שני ימים בכל העולם, "יומא אריכתא" (יום אחד ארוך).

אומר רבי נתן: למה נקרא יום אחד ארוך? בראש השנה מתחילים עשרת ימי תשובה, וכל יום מעשרת ימי תשובה הוא כנגד אחד מעשרת הדיברות. יוצא ש"אנכי ה' אלהיך" ו"לא יהיה לך אלהים אחרים" נאמרו בדיבור אחד, ולכן שני הימים של ראש השנה נחשבים כיום אחד ארוך.

רבי אמנון ממגנצא חיבר את הפיוט "ונתנה תוקף", ואומר שם: "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה". זה רמוז בפרשה: אתם - אלול תשובה מקובלת. נצבים - נותן צדקה בסתר יצא ממוות. 'אתם ניצבים' - לעמוד בסליחות ובתפילה. לכן בזמן הזה של חודש 'אלול' צריך לעשות את כל הפעולות לקראת יום הדין הגדול והנורא. בפרט צריך להכין את השופר - "שפרו מעשיכם", "היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" (עמוס ג, ו).

איך אנחנו אומרים בפרשה? "לא בשמים היא... ולא מעבר לים היא... כי קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבבך לעשותו" (דברים ל, יב-יד). אדם יכול להגיד: 'איך אני אעשה תשובה?', נענה לו: למה מה, אתה צריך לעלות לשמיים?.. אפילו אם אדם חטא בעולמות העליונים, הוא לא צריך לעלות לשמה לתקן. אפילו אם אדם הזיק מעבר

מבין מימינו ומשמאלו ולא מבין כלום. והפלא הגדול: השופט שמע, שמע ושמע, והחליט להוציא את הנאשם זכאי לגמרי!

כל 'אמריקה' סערה, ואמרו שלא היה משפט כזה מעולם, איך עורך דין זוטר כזה הצליח?

גם היהודי התפלא. פגש את המתמחה אחר כך בצד, אמר לו 'קח כסף, קח הכל, אבל תסביר לי איך זה יכול להיות? איך הצלחת?'. אמר לו המתמחה: 'איפה הראש שלך? השופט הזה הוא סבא שלי! הוא מאוד רצה שאני אצליח במשפט הראשון שלי, אז הוא הוציא אותך זכאי! אתם מבינים?

עכשיו, זה לא סבא - אלא זה אבא שבשמיים! הכל מהשמים, זה פלא. ועכשיו זה יום הדין, והאדם צריך שיהיו לו פרקליטים טובים. אדם שמקבל עליו איזו קבלה, הרש"ש אומר שאפילו קבלה אחת שאדם מקבל על עצמו, מצילה אותו ביום הדין. לכן "אתם ניצבים היום", 'אתם' זה ראשי תיבות - 'אבן מקור תזעק', אפילו שהלב אטום כאבן, בכל זאת - 'תזעק'. תראו איך התפילות פועלות, איזה פלא איך הוא יצא זכאי בדין הבעל תשובה הזה.

הנקיון תלוי ב'כ'

חודש תשרי הוא 'ירח האיתנים', שכל איתני עולם נולדו בו.

אומר רבי חיים מוולוז'ין: אפילו מי שסתם מדבר עם המלך הוא מפחד. כל שכן אם הוא חטא למלך, וכל שכן אם הוא גנב מאוצרות המלך, וכל שכן אם המלך מינה אותו לשר האוצר והוא גנב את המלך, וכל שכן אם הוא התחבר לאחרים להזיק למלך! כמה צריך להזהר!

חרדת הדין היא לא פשוטה, הקדוש ברוך הוא רואה הכל. לכן אדם צריך בעצמו לנקות את עצמו יפה יפה. אתם יודעים, התרגולות מתלכלכת בבוקר, ואם יבואו לנקות אותה מבחוץ - לא יצליחו, כי היא מלאה עפר. אבל אם היא רוצה להתנקות - היא מתנערת מעצמה. "התנערי מעפר קומי" (ישעיהו נב, ב).

מוסדות המיש"ר תכ"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' באב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יחיד לע"נ

יקי קורן פלוני

הקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני יחיד יחיד שיוסד לשפעה סביבה
הצליח פרנסה טובה וכשפע, נותן ושמחה בריאות איתנה,
ארוחת ימים ושנים טובים וכבעיות וכל מילי דמיטוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

כוחן של דמעות

והחומה שקעה תחתיה אל תוך האדמה (יהושע ו, כ). היא לא נפלה על צדה, שהרי רוחבה היה כגובהה, ואילו הייתה נופלת הייתה נשאת חומה, על כן עשה עמהם הקדוש ברוך הוא נס והיא שקעה במקומה. עד היום חומת יריחו שקועה באדמה מכוח קול השופרות.

מחמת גזרות השלטונות לא ניתן היה לקוברו בבית העלמין הרגיל, וקברוהו בחצר קבר יהושע כהן גדול, שהיה מקום קדוש גם למוסלמים. הדבר עורר בעיות גדולות, ובסופו של דבר אילצו אותם להוציא את גופתו לאחר זמן. הביאו כלים ובשמים, אך נוכחו לראות כי כפי שהניחו אותו ביום הראשון, כך נשאר בשלמותו. פלא פלאים.

כוחו של השופר

עתה נמצאים אנחנו בהכנות הגדולות לקראת יום הדין הגדול והנורא, יום שבו "מלך במשפט יעמיד ארץ" (משלי כט, ד). שנוכה בעזרת השם לשמוע קול שופר, כדכתיב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול" (ישעיהו כז, יג). על ידי התקיעות נפתחים כל השערים, שכן 'שופר' הוא ראשי תיבות: פותח שערים ובוקע רקיעים. כוחו של השופר עצום, והוא כחוצב בהרים, לפי שעל ידי קול השופר מתעוררת תשובה בלבבות, ואנשים שבים בתשובה.

לשמוח בשמיעת קול השופר?

אחד מטעמי תקיעת השופר הוא שכאשר ממליכים מלך, תוקעים בחצוצרות ובקול שופר. הגאון מוילנה כשהיה שומע את השופר היה שמח מאוד, לפי שזהו עיקרו של יום שאנו ממליכים עלינו את מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכל העולמות. המילה 'שופר' רומזת גם לפסוק: "אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה" (תהילים ככו, ב). לכן יש לשמוח ביום זה, וכמו שכתוב: "שמחנו כימות עניתנו" (תהילים צ, טו). 'עניתנו' בגימטריה 'שופר'.

תקיעת השופר בוקעת ומפילה את כל החומות החוצצות בינינו לבין אבינו שבשמיים. כך היה בדיק בכיבוש יריחו כשנכנסו בני ישראל לארץ, לא יכלו להפיל את חומות יריחו בדרך הטבע. מה עשו? סובבו את העיר שבעת ימים עם שופרות וחצוצרות,

קבלת עול מלכות שמים

הנה אנו עכשיו כבר עומדים שלוש שבועות לאחר תחילת הסליחות ואנו מתקריבים בצעדי ענק לימים הנוראים. בימים אלו אנו משתדלים להרבות בסליחות ובתחנונים לפני השם יתברך להעביר את החטאים שלנו, אחד מהדברים העיקריים בתקופה זאת היא קבלת עולם מלכות שמים, כמו שאנו אומרים בסליחות שמע ישראל וכו' ה' הוא האלוהים, החשבון הנפש הגדול שאנו צריכים לעשות בימים הללו היא האם אנו באמת מקבלים עול מלכות שמים בכל מעשינו, כלומר אדם צועק בסליחות את קבלת עול מלכות שמים, אבל הקבלת עול מלכות שמים היא לא נמדדת לפי הצעקה שהאדם מתמודד כשנגיע לו ניסיון שעל פי הטבע הוא ניסיון קשה, ובמקום להישבר האדם מגביר בליבו אהבת השם וקבלת דין שמיים באהבה ושמן כתוצאה מזה, זה עבודה אבל חייב לעשות אותה שלא נגיע לימים נוראים כשנגיד מלכויות כשפינו וליבנו לא יהיה שווה ולא יעלה לרצון ח"ו התפילה שלנו.

מספרים על רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל את הסיפור הבא: הרבנית שלו נפטרה "בשערי צדק", ומיד אחרי הפטירה הוא ירד במעלית של בית החולים כדי להתחיל להתארגן להלוויה. לאחר שהמעלית ירדה קומה אחת, היא נעצרה, ונכנס אברך שלמד בבחרותו ביישובת "קול תורה".

האברך ורח מאשר, ושיתף את ראש הישיבה בשמחתו: "אני נשוי כבר כמה וכמה שנים, ולא זכיתי לילדים, ועכשיו אני ברוך השם יוצא מחור לידה. זכיתי לילד!"

מיד בשמעו זו, אורו פניו של רבי שלמה זלמן. בהתרגשות ושמחה גדולה הוא חיבק את אבי הרך הנולד, והרעיף עליו שפע של ברכות חמות.

כאשר הגיעה המעלית לקומת קרקע, יצאו רבי שלמה זלמן והאברך, מצאו את כל בני משפחת אויערבך בוכים בכי מר ונורא.

שאל האברך בפליאה: "מה קרה?"

אמרו לו: "הסבתא נפטרה לפני כמה דקות! סבא יורד עכשיו ממש מחדר הפטירה שלה".

לא יאמן כי יסופר, איך ניסיון כזה והרב עדיין נשאר בשמחה כאילו אין לו שום צער, זה קבלת עול מלכות שמים אמיתית שידע בזמן של קושי לקבל עליו עול מלכות שמים באהבה ובשמחה,

שנוכה להתעורר חזק על עצמינו ונתחיל להתחזק באמונה וחיבור להשם יתברך בכל המצבים וממילא יעלו תפילותינו לנחת רוח לפני השם יתברך, שבת שלום ומבורך,

כך הם פני הדברים: דמעותיו של האדם מלוחות הן, וכשאדם בוכה ומוריד דמעות בתשובה, הוא מבקיע את כל החומות החוצצות בינו לבין אבינו שבשמיים, וכמאמר חז"ל: "אף על פי שנעלו שערי תפילה, שערי דמעה לא ננעלו" (ברכות לב.).

שלושת הליצנים והפתי

העיקר הוא שיברח האדם מן היצר הרע. היצר הרע אינו רוצה להניח לאדם לעשות תשובה, ומשתמש בכל עת בתכסיסים ובעורמה.

משל למה הדבר דומה? לאחד עני מרוד, שאשתו ביקשה ממנו כמה פעמים שיקנה עז נקבה כדי שיהיה להם חלב עבור התינוקות. מחמת חסרון כיש, אסף האיש פרוטה לפרוטה במשך זמן רב למען אשתו.

כשהגיע יום הולדתה, אמר בליבו: "בעזרת השם, היום אביא לה עז". קנה עז, שמח על שהיא מניבה חלב, וקשר אותה לזנב חמורו. כדי לוודא שלא תירקם מזימה לגנבים, תלה פעמון על צווארה והלך לדרכו.

ראו אותו שלושה ליצנים. אמר הראשון: 'אני יכול לקחת לו את העז מבלי שירגיש'. אמר השני: 'אני יכול לקחת לו את החמור'. אמר השלישי: 'אני יכול ליטול ממנו אף את בגדיו'. ניגש הראשון, התיר את העז, קשר את הפעמון לזנב החמור והסתלק עם העז. הפעמון המשיך לקשקש והאיש לא הרגיש דבר.

בא השני ואמר: 'אדוני, מדוע תלוי פעמון בזנב

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המיסודות

מה אתה בוחר לעצמך?

נהרות מטבעים מלאי זרימת מים חיים. ישנם מקומות בעולם שבתקופות מסוימות מחמת הקור העז השורר בהם קופאים נהרותיהם עד כדי שנחפכים הם ל'דרך' ו'כביש' זמני לכרכים ולעוברי אורח.

אדם חדש שעובר שם ולא מכיר את האזורים הללו טוב וחפץ לעבור ולהתיישב בהם, עלול להקים לו בית על אחד מאותם הנהרות הקפואים, ללא ידיעה שהקרקע שחושב שמצוקה היא תחת רגליו הינה סך הכל מים קפואים, או שתעבור לה תקופת הקור והחורף הסואן יחלוף, ישקע ביתו בעמקי הנהר ויישטף במים הסוערים. על מעשה זה הביא הגאון הרב יעקב גיימן זצ"ל בספרו "דרכי מוסר" רעיון מופלא:

האדם נמצא כאן בעולם הזה בעולם חולף כנועד, אולם הרבה פעמים טורח הוא לצבור לו עוד הון ולבנות ולהשקיע ולטפח לעצמו עוד ועוד בתים והון בעולם הזה. דבר זה דומה בדיוק לאדם הבונה בית על נהר קפוא שיבוא היום שחבל יקרום ויפול, כך האדם טורח ועמל ולבסוף לא לוקח עימו דבר.

כל הפאר וההדר, הנכסים וההון נשארים בעולם הזה ושום דבר מהם לא ממשיך עם האדם לאחר 120 שנות חייו.

גם בפרשת השבוע שלנו - נצבים מובא היסוד החשוב - 'יסוד הבחירה' שלאדם ישנה בחירה בחייו איך לחיות אותם ומה לצבור בהם, כך מובאר בפסוקים בפרשתנו: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת השוב ואת המות ואת הרע... ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך" (ל'). פסוקים ט"ו, ט"ז.

הקב"ה נותן לאדם את הכלים ואת האפשרויות מה לעשות בעולם הזה, הבחירה בידי האדם לעשות כרצונו, על האדם לבחור בדרך הישרה ולנצל ימיו להרבות אור בעולם בקיום התורה והמצוות לטובה לו כל הימים.

באותו עניין מסופר:

פעם אחת הגיע יהודי אחד לנאון ר' יושע בער סולובייצ'יק זצ"ל ראש ישיבת בריסק וסיפר לו שהוא היה חי תקופה קצרה בדרום אפריקה.

יהודי זה סיפר לרב בהרחבה ובהתלהבות על חייהם של העשירים שם שיכולים להנות ולחיות 'כמלכים', ואף יכולים בפרטות מועטות לרכוש לעצמם משרתים שיעשו כל צרכיהם ובקיצור לא חסר להם כלום.

דבר אחד בעייתי שם, פירט ואמר: החוקה הדרום אפריקאית אומרת שאין להוציא כסף מהמדינה למדינות אחרות, וכאן עמד ושאל אותי יהודי את ראש הישיבה מה התועלת של האנשים הללו לצבור לעצמם הון בעוד שאינם יכולים להוציא משם לעולם והם כבולים ואסורים לעד עם כספם רק בדרום אפריקה ללא אפשרות להשקיע ולהעביר מכספם למקומות אחרים בעולם?

ראש הישיבה השיב: "ישמעו אוזניך את מה שפי' מדבר - באפריקה אין תועלת להתעשר מאחר שאי אפשר להוציא משם כסף, ומה לגבי כל העולם הזה? האין הוא דומה לדרום אפריקה, וכי יכולים להוציא ממנו כסף?!" (ספר "חיים שיש בהם").

אנו נמצאים ימים לפני יום הדין הגדול - יום ראש השנה, הבא נעצור ממרוץ החיים השוטף שלא נח לרע ונתבונן כמה אנחנו משקיעים? האם בדברים של תכלית המובילים לטוב האמיתי או בחבל ורוח בעוד כמה גרושים ובמצבור של עוד הון.

הקב"ה מציע לכל אחד ואחת: "ובחרת בחיים", שנובה. מעובד מהספר "נפלאותיך אשיתה" להרב אליהו נחום זצ"ל

משולחן המלך

אמר ה'חפץ חיים' לבחורים: "אחי היקרים, היום ראש השנה, יום הדין הגדול והנורא. כולנו לובשים בגדים נאים, אוכלים מאכלים ערבים, בשר ודבש, 'אכלו משמנים ושתו ממיתקים' (נחמיה ח, י). אך דעו לכם, ביום זה מכניסים לכל אחד ואחד פתק בכיסו, ואין אדם יודע מה נכתב בפתק זה ומה נגזר עליו בפסק הדין! כיצד אפשר לאבד את הזמן בהתלוצצות? על כן חובה עלינו לעשות תשובה ולא להסיח דעת.

ההגנה והחזמנות

כך היה אומר רבי שלמה הכהן מרודמסק זצ"ל: ראש השנה הוא יום מלחמה גדולה בשמיים, שכן כל מחנות הסיטרא אחרא, השטן וחילולתיו, קמים לקטרג על האדם. הכוח לבטל מקטרגים אלו הוא על ידי השופר, וההגנה המעולה ביותר היא להיות באחדות, בשמחה ובקרעות. זהו שכתוב: "הריעו לה' כל הארץ" (תהילים ק, א) 'הריעו' מלשון רעות ואחוזה. כשאדם נוהר שלא לדבר רעה על שום יהודי, אינו כועס, ומדבר בנעימות, אין השטן יכול לקטרג עליו.

מעלת פדיון נפש

כמו כן, מעלה גדולה לעשות 'פדיון נפש'. המהרח"ו כותב כי מי שעושה פדיון נפש בערב ראש השנה כסדר כהלכתו, מובטח לו שישלם שנתו. שאל אותי פלוני: "והרי יש אנשים שנפטרים אף על פי שעשו פדיון נפש?". הסברתי לו: לכל אדם קצוב בשמיים קץ ימיו, ואין פרוטקציה ביום פקודה. אך לעיתים באים מקטרגים וביקשו ליטול את האדם קודם זמנו, פדיון הנפש מציל את האדם מגזרות רעות וממיתק את הדינים, כך שישלם את השנים שנגזרו לו לטובה. על כן ראוי לעשות זאת עבור כל בני המשפחה.

חמורד? תמה האיש: 'מה פתאום? הפעמון קשור לעז! הביט לאחוריו וראה כי העז נעלמה. אמר לו הליצן השני: "ראיתי אדם רץ לשם עם עז, תמהר ותדרוך אחריו!". הניח האיש את החמור בידיו, רץ לבקש את העז, והליצן השני נטל את החמור ונעלם.

הגיע הליצן השלישי וישב ליד באר מים והחל לבכות במר נפשו. שאל אותו האיש שכבר גנבו לו את העז והחמור: "על מה אתה בוכה?". השיב לו: "נפל לי ארנק מלא כסף לתוך המים!". אמר לו: "אל תבכה, תראה אותי, לקחו לי עז ולקחו לי חמור, ואיני נואש". אמר לו הליצן: "אם תרד למעיין ותעלה את ארנקי, אתן לך ממון מספיק לקנות חמור ועז חדשים".

פשט המסכן את בגדיו וירד למים. בינתיים נטל הליצן את בגדיו ונעלם. כשעלה האיש, נותר ללא כול.

כך בדיוק פועל היצר הרע: הוא מְצַחֵק על האדם, לוקח ממנו את מצוותיו, מְרַמֵּה אותו בכל פעם מחדש וגוזל את רוחניותו. על כן צריך האדם להתעורר בחזקה בתשובה, ולא לדרחות את הדבר למחר.

מה מונח בחליפה שלי?

אמר ה'חפץ חיים' זצ"ל כי יש להתבונן במעלת קול השופר. אצל בני אשכנז נהוג לעשות הפסקה קטנה לאחר קריאת התורה ולפני תקיעת שופר, לפי שהתפילה ממושכת, כדי לטעום משהו קל ולא להיות בצום. לאחר מכן חוזרים לבית הכנסת, וכל אחד לומד מוסר או תהילים.

פעם אחת נכנס ה'חפץ חיים' לבית הכנסת כדי למסור דברי כיבושין לפני התקיעות, וראה כמה בחורים שעמדו בחוץ ושוחחו שיחת חולין ודברי הבל על חזנים ושינויים בתפילה, במקום להכין עצמם ליום הדין הגדול והנורא. כאב לו הדבר מאוד. עלה ה'חפץ חיים' ודרש לפני הציבור: מעשה שהיה בשיבה בתלמיד אחד שלמד חצי שנה ברציפות ולא נסע לביתו.

בינתיים, חלתה אימו ונפטרה, והוא לא ידע מכך. רבני הישיבה לא ידעו כיצד לבשר לו את הבשורה המרה. הסכימו ביניהם לקנות לו חליפה חדשה ויפה, ובתוך הכיס הניחו פתק שבו נכתב כי אימו הלכה לעולמה. כשהגישו לו את המתנה, פתח האיש את הכיס, קרא את הפתק והתפרץ בבכי תמרורים. מה שווה לו החליפה ומה שווה לו הכול, כשאימו איננה?!

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בבנה ובנהגה

זוהר על הפרשה

ויהי היום - זה ראש השנה

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וזקניכם ושמעיהם כל איש ישדאל. (ח"ג רל"א ע"א) אמר רבי יהודה, לימא לן מר, (ס"א מאלין) מלין מעליהם דראש השנה אמר רבי יהודה לרבי שמעון יאמר ויגלה לנו הרב מאלו דברים היפים והסודות של עניני ראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר מה שכתוב אצל איוב (איוב א') ויהי היום זה נאמר על יום ראש השנה כדמפרש ואזיל, הנה בכל אתר דכתיב ויהי, איהו צער בכל מקום שכתוב ויהי סתם הוא מורה על צער מועט, ויהי בימי וכאשר כתוב ויהי בימי צער ודאי הוא צער גדול ודאי, אם כן מש"כ, ויהי היום, יומא דאית ביה צער, ודא הוא ראש השנה, יומא דאית ביה דיןא קשיא על עלמא הוא יום שיש בו צער גדול, והוא יום הדין שדנים בו את העולם, והוא יום ראש השנה שיש בו דין קשה על העולם, כי בו נידון העולם, וכן מש"כ באלישע (מלכים ב ד ח) ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה היה ביום ראש השנה, ובכל אתר ויהי היום, דא ראש השנה, ובכל מקום שכתוב ויהי היום הוא יום ראש השנה, לפיכך מה שכתוב באיוב. ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה היה יום ראש השנה.

לעולם ראש השנה הוא ב' ימים

בכל זמנא תרין יומין אנון, מאי טעמא. בגין, דלהו יצחק כליל דינא ורחמי ראש השנה הוא שני ימים בכל זמן ובכל מקום, גם בארץ ישראל, מה הטעם, כדי שיהיה יצחק שהוא בחינת ראש השנה כלול דין ורחמים, תרין יומין ולא חד. דאלמלא ישתבח ויחידאי, יחריב עלמא וזהו הטעם של שני ימים ולא היה די ביום אחד, כי ביום ראשון הדין הוא קשה, וביום השני הדין הוא ברחמים, ואם היה ראש השנה רק יום אחד, דהיינו בחינת דין קשה, היה מחריב את העולם מחמת דין הקשה. ועל דא כתיב תרין זמנין, ויהי היום ויהי היום ועל זה כתוב שתי פעמים ויהי היום, ויהי היום, פעם באלישע ופעם באיוב, לרמז על שני ימים של ראש השנה.

הדין הראשון הוא שדנים את מי שאינו מכבד את שם ה' ואת לומדי התורה

מי שמפרש חטאיו ומתודה עליהם לפני ה' לא נמסר דינו אלא בידי המלך ה'

כמה דאמרו כמו שלמדנו, כי ביהוה יומא

ויבאו בני האלהים, אליו בית דין דברבא. בני האלהים ודאי, בגין דמלכא קריבין לגביה אלו

של ראש השנה, דקיימין שבועין קתדראין למידן דינא לעלמא ביום ההוא של ראש השנה, שעומדים שבועים כסאות לשבעים סנהדרין לדון דיני העולם, כמה אנון מארי תדיסין, קטיגורין, דקיימי לעילא או כמה בעלי מגינים ומקטרגים העומדים למעלה. אליו מיימינין לזכו ואליו משמאלין לחובה אלו בעלי הגנה מיימינים לזכות, ואלו המקטרגים משמאלים לחוב, לאדכרא חובין דעלמא, להזכיר את העונות של העולם, ובתחילה דנים את כל העולם בכללותו, ואח"כ מזכירים את העונות של כל אחד ואחד חובין דכל חד וחד. ועל דא אצטריך לבר נש לפרשא חוביו, כל חד וחד כמה דאיהו ועל כן צריך האדם לפרש חטאיו ולהתודות על כל אחד ואחד כמו שהוא, בגין דמאן דמפרש חטאיו, לא אתמסר דיניה, אלא בידי דמלכא. קדשא בריך הוא בלחודווי לפי שכל מי שמפרש חטאיו לפני הקב"ה ומתודה עליהם, לא נמסר דינו אלא בידי של המלך הקב"ה לבדו. ומאן דדאין ליה קדשא בריך הוא, איהו לטב ומי שדן אותו הקב"ה הוא ודאי לטוב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואמר) (תהלים מג) שפטני אלהים, אנת, ולא אתרא ועל כן בקש דוד המלך מהקב"ה, שפטני אלהים דהיינו אתה תשפוט אותי ולא אחר. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא, ולא אתרא וכן אמר שלמה המלך לעשות משפט עבדו דהיינו הקב"ה לבדו ולא אחר, וכל בית דין בדיקין ממנו וכל הבית דין של מעלה נבדלים ממנו. ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא ועל כן צריכים לפרש את העונות של כל אבר ואבר, וכל מה דעביד בפרט וכל מה שעשה בפרטות, וזהו שאנו אומרים על חטא שחטאנו לפניך באונס וברצון. דא הוא דכתיב זהו שכתוב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו' שאמר דוד המלך, חטאתי אודיעך ועוני לא כסית, אמרתי אודה עלי פשעי לה'. לכתור אחר כך אמר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלה. ממשח מנין לנו דבר זה שצריך להתודות בפרטות, ואמר דכתיב שכתוב אצל משה, שהתודה בשם כל ישראל, ואמר (שמות לב) אנא חטא העם הזה וגו' חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב. וכן בישראל כתיב בישראל כתוב שהתודו לפני הקב"ה ואמרו, (שמואל א יב) חטאנו כי עזבנו את יהוה, דאי תימא האי ביהודי שאם תאמר מה שאמר דוד חטאתי אודיעך הוא רק ביחוד, אבל בצבור לא אבל בצבור אין צריך לפרט עונותם, כי אין זה כבוד של צבור לגלות ברבים את עונות הצבור. דא כתיב קרא דא הרי כתוב מקרא זה, שכלל ישראל אמרו חטאנו כי עזבו את ה'.

ביום ר"ה ישראל נבנסים תחילה לדין בעוד יש רחמים

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא כורסייא למלכא, למידן כל עלמא בימים של ראש השנה מכינים הבית דין, כסא בשביל מלך המשפט לדון את כל העולם ברחמים. וישדאל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש דחמי. (ס"א קמי דליפוש דווגא)

זוהר על הפרשה

תאני שנה רבי יוסי, שלש כתות נכנסין ליום הדין. כת צדיקים גמורים. כת רשעים גמורים. כת בינונים. ונכנסין שלש כתות באדם. כת הנשמה הקדושה פי' יש מי שמוגביר כח הנשמה על הגוף ותאוותיו, ואלו הצדיקים. וכת המתאנה אלו הרשעים שהתאוה גוברת על כח הנשמה. וכת המניעה אלו הבינוניים, ושואל. מאי כת המניעה, אמר רבי יהודה, כת המגדלת והמניעה את הגוף לפי טבעו, ולא ממש בשביל תאוותם בכל צרכיו לפי מה שצריך לגופו ולא יותר מדאי, אבל אינו נוהר ממוותו.

הקב"ה ברחמיו נתן לבניו עצה להנצל מן הדין

רבי יוסי בן פזי אומר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא. אע"פ שב"ד של מעלה באין לעמוד בדין, ולדון את הכריות, ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם. ותאני ששנה ר' יוסי בן פזי, שלש כתות של מלאכי השרת עומדין על הדין ביום ר"ה. יש מהם שהם מורים מזכירים זכות לטובה. ויש מהם שהם מורים ומזכירים חובה לרעה. ונתא חזי בא וראה, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שנתן עצה להנצל מן הדין.

האויבים הם המזכירים חובותיהם של בני האדם

דתניא שלמדנו, מהו דכתיב מהו שכתוב זכרון תרועה, לא אשכחנא לא מצאנו זכירה איזה דרוש לזכירה לתרועה בענין זכירה, אלא האי אלא זה דאמר שאמר רבי יוסי, כתיב וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר וגו' הצור אתכם והרעתם בחצוצרות ונותרם לפני ה' אלהיכם וגו', וזכר לתרועה זו, אמר הקדוש ברוך הוא, הריעו לפני בתרועה זו עתה בר"ה, שהיא זכרון אותה התרועה, מזי, ונושעתם מאיביכם. מאן אנן מי אלו האויבים, אלו הם המזכירים המזכירים חובותם של בני אדם. דתניא ששנינו אמר רבי יוחנן, מלאכים יש, המזכירים המזכירים חובותם של בני אדם. ומלאכים יש, המזכירים המזכירים זכותם. ואפילו אחד מני מתוך אלף מורה מזכיר זכותו, שפקין לו עושים אותו. תדא וזה הוא דכתיב שכתוב אם יש עלי מלאך מליץ אחד מני אלף. וכתיב בתריה, ויהננו ויאמר פדעוהו מדרת שחת וגו' ויאמר מצאתי כופר.

חדש, והיינו סוד רחל שבה הוא ענין חידוש הירח. ומש"כ בכספה: (כס דעלמא עלאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק זהו דין קשה הנקרא פחד יצחק, היינו סוד לאה שהיא דין קשה כעין הגבורה דו"א הנקראת פחד יצחק.

אשרי העם ידעי תרועה וגו', (תהלים פט) לא כתיב לא כתוב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה הטעם הוא. בגין (ס"א בגין) חסימין דדידין באידיא דארעא קדישא. אנן ידעי תרועה לפי שרק החכמים הדרים ויושבים באויר של ארץ הקדושה הם יודעי תרועה. וזא לתרועה סוד התרועה הוא, כמה דכתיב כמו שכתוב, (תהלים ב) תרעם בשכט בקול שעל ידי התרועה שוברים את כתות המקטרגים האחרונים בברזל. מאן עמא כישראל, דידיעין דיון עלאין דמאריהון ומסיק רבי שמעון את דבריו ואומר מי הוא עם כישראל שיודעים סודות העליונים של רבונם, למיעל קמיה, ולאתקשרא ביה שעל ידי זה הם יכולים לבוא לפניו ולהתקשר בו. וכל אנן דידיעין דזא תרועה וכל אלו היודעים את סוד התרועה, יתקרבון למיתקד באור פניו דקודשא בריך הוא יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה. וזא אור קדמאה דנגיז קדשא בריך הוא לצדיקניא, ועל דא אצטריך למגדע לה. שזהו אור הראשון שגנו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא, ועל כן צריכים לדעת את סוד התרועה, וזה שכתוב ה' באור פניו יהלכון.

אפי' צעדינו של אדם באים בדין בר"ה

(זהר חדש י"ח ע"ב) בראש השנה דין הקב"ה את כל העולם כלו כמ"ש אי זו לחרב ואי זו לשבע, והכוונה היא על אנשי אותה העיר בכללות וגם מפרש על כל אדם בפרטות, גופות בני אדם פי' אם הגוף והנפש יהיו בבריאות וכו' והנשמות, ופוקד אותם, וזן אותם על כל מה שעשו כל השנה בלילה. ותאנא ושנינו, אפילו צעדינו של אדם נמנין וכאין בדין באותו היום, תדא הוא דכתיב זהו שכתוב וכל צעדי יספור.

מן גלותא ברחמי

וישראל נכנסים תחילה לדין לפני האומות, לפני שיתרבה הרוג וכעס על ידי מעשיהם הרעים של האומות.

יום הראשון של ר"ה דינא קשיא ויום השני דינא רפיא

תנן למדנו כי על מה שכתוב (מלכים א ח) "לעשות משפט עבדו" ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה יש לשאול, יום ביומו מהו הענין של אלו השני ימים, והשיב אלא אלו הם שני ימים של ראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאנן תרי כי דינא. דמתחברין בחדא ולמה הם שני ימים, ואמר לפי שהם שני בתי דין המתחברים יחד, והיינו לאה ורחל שמתחברות יחד, על ידי שעקבי לאה מתלבשים בכתר רחל, והם סוד שני ימים של ראש השנה, יום ראשון כנגד לאה דינא קשיא, יום ב' כנגד רחל דינא רפיא, ומפרש דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתבחי דין העליון שהוא קשה, היינו הדין של לאה, מתחבר בדין התחתון שהוא רפה, היינו בדין של רחל, ושניהם נמצאים בראש השנה, וכנגדם הוא ראש השנה שני ימים.

הטעם שצריך לתקוע גם שברים וגם תרועה

ועל דא לא ידעי הני בכלאי, וזא דיכבא וילולותא ולפי שבני בבל אינם יודעים שיש ב' מיני דינים, לכן אינם יודעים בני בבל הסוד של השברים והתרועה, ולא ידעי דתרווייהו אצטריכו ואינם יודעים שלפי האמת שניהם צריכים, כי הם כנגד תיקון רחל ולא, והיינו ילולותא דאיהו דינא תקיפא התרועה שהיא דין חזק וקשה היא כנגד לאה. תלת תבדין דאיהו דינא רפיא והשלשה שברים שהם דין רפה הם כנגד רחל, ודין הרפה נרמז בשברים, כי גנוחי גנח רפא דומה כמי שגונח מלכו ברפיון, בני בבל אינם יודעים איזה משניהם צריכים, לכן הם עושים שניהם מספק. אנן לא ידעי, ועבדין תרווייהו. ואנן דידיעין, ועבדין תרווייהו. (ס"א ועל דא רזא דיכבא וילולא ותרווייהו אצטריכו, הני בכלאי, אנן לא ידעי, ועבדין תרווייהו.) וכלא נפקין לארח קשוט ואנו יודעים ששניהם צריכים לכן אנו עושים את שניהם, והכל יוצאים לדרך האמת, כי למעשה שניהם עושים כפי שצריך באמת.

היודעים את סוד התרועה יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה

פתח ואמר, פתח רבי שמעון לפרש מש"כ (תהלים פא) תקעו בחרש שופר בכסה ליום חגנו. הנה מש"כ תקעו בחרש שופר, מאי בחרש מהו בחורש. ואמר דא כי דינא רפיא, דאקרי חרש זהו דין הרפה הנקרא

את בית המדרש. ואף כאשר ביקשו לעשות זאת במקומו, לא ויתר רבינו, באומרו כי לא ייתן לאחרים את הזכות לנקות את בית ה'.

כשעתיים לפני התפילה, היה מגיע לבית הכנסת ומקיף את התיבה שבע הקפות עם כוונות הרש"ש כמופיע בסידור, והיה מייחד ומכין את עצמו לתפילה.

רבינו לא היה מתעייף כלל, ואף בימי זקנותו היה לומד ברציפות שעות רבות ללא הרף. מחצות

בתפילה בכותל המערבי

הלילה ובכל שעות היום היו לימודו ושיעוריו רצופים.

לאחר פטירת רבי מרדכי זע"א, היה הוא זה שמוסר אחר הצהריים במשך ג' שעות רצופות את השיעור המרכזי בתורת האריז"ל והרש"ש. גם בשבתות, עוד טרם החלו להנהיג בארץ הקודש את שיעון הקיץ - כאשר זמן נץ החמה היה בשעה ארבע וחצי, והתפילה על פי הכוונות היתה מתחילה בשבת בשעה שלוש לפנות בוקר, כשעה וחצי קודם הנץ - היה רבינו לומד לאחר התפילה עם תלמידיו ברציפות עד השעה עשר בבוקר. זאת אומרת, שהיו לומדים ארבע שעות רצופות לאחר תפילת שחרית של שבת! וזאת על אף שהיה קם בחצות הלילה וטובל לפני תפילתו וכו'.

עם זקן המקובלים רבינו יצחק כדורי זע"א

שרפי קודש

שיתקן להם את נעליהם, ובכך היו מהנים אותו מנכסיהם. האדמו"ר מבעלזא היה שולח גם את חסידיו כדי שילכו לתקן אצל מורנו ורבינו.

כאשר היה לו די צורכו לאכול בבית, לא היה שוהה בסנדלריה אף לא רגע נוסף. וסיפר בנו מו"ר ראש הישיבה, כי בתקופה מסוימת, כאשר ראו הוא ואחיו רבי שמואל את העוני והדחק, וכי יש רבים הרוצים שיתקנו את נעליהם, היו מבקשים מרבינו שייקח עוד כמה זוגות נעליים, אותם הם יתקנו בעצמם, וכך יהיה עוד מעט ממון בכדי לקיים את המשפחה. רבינו נעתר להם, אך כאשר כבר נכנסו ללמוד בישיבה, אמר להם כי הם צריכים לשקוע אך ורק בלימודם בישיבה.

לבד מהעסק של הסנדלריה, בימי חג הסוכות היה מורנו ורבינו מוכר בחנותו אתרוגים, הדסים, ולולים, ורבים מגדולי ישראל היו באים לקנות אצלו, כי ראו את הנאמנות והצדקות שלו. ביניהם היו רבי עובדיה יוסף ע"ה, רבי שלום הכהן ראש ישיבת פורת יוסף, ועוד גדולים.

שקדן בתורה

סדר יומו של רבינו, היה בלתי נתפס בדורנו. רבינו היה שוהה בישיבה הקדושה עד לאחר צאתו של אחרון הלומדים מהישיבה, וכבר בחצות הלילה היה מתייצב שוב ללימודו בישיבה. כך, ששעות שינתו היו מועטות ביותר, ולא פסיק פומיה מגירסא.

סח הדיין הגאון רבי דן גבאי, שבבחרותו היה ישן בישיבה, וראה כי לאחר שכל הציבור פנה לביתו היה רבינו נשאר ללמוד, ולאחר מכן פעמים רבות היה בעצמו מנקה ושוטף

מעשיית והנהגת מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש של מן הגאון המקובל חכם **בניהו שמואלי שליט"א** על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש** ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

זקן המקובלים ראש ישיבת "נהר שלום" **רבינו שלום אהרן שמואלי זצוק"ל**

ארץ ישראל נקנית

בשנת ה'תרע"ח, עלה רבינו ומשפחתו לארץ הקודש במסע מפרך על גמלים, בעוברים דרך דמשק.

כמה פעמים התבטא, כי זוכר הוא את הימים הקשים של מאורעות תרפ"ט, כאשר היה נער צעיר בירושלים עיר הקודש, וכיצד ראה בעיניו יהודים רבים קורעים את בגדיהם על האבל הכבד שפקד את עם ישראל. רבינו היה מספר בערגה ובצער, על שאר בשורו רבי ישמעאל הכהן,

רבה הנערץ של צפת בימים ההם (שהיה מתכתב עם רבותיו הגאונים הישא ברכה' וה'שדי חמד'), שנרצח על ידי בני עוולה בפרעות אלו, שהיו גם בעיה"ק צפת.

נהנה מיגיע כפיו

כל ימיו חי בעוני ודחקות בכדי לזכות לכתרה של תורה. על אף שרבינו מרדכי שרעבי זע"א היה מחלק ממון ותגמולים ללומדים בישיבה הקדושה, רבינו סירב ליהנות שלא מיגיע כפיו, ולא הסכים לקבל אף פרוטה מרבי מרדכי.

יעיד על כך מה שפעם סיפר בנו ראש הישיבה שליט"א, כי בנערותו הרבה פעמים לא היה אוכל בבית, והיה מתחמק ואומר כי הוא אוכל בישיבה, והכל בכדי שלא יחסר לאחיותיו. עד כדי כך היה מצבם דחוק מאוד.

רבינו נהנה מיגיע כפיו, ולפרנסתו היה עובד כסנדלר. גדולי ישראל שידעו על מעלתו של רבינו, כדוגמת האדמו"ר מבעלזא, הגאון רבי אליעזר ולדנברג, ועוד רבים, היו באים דווקא אליו בכדי

היה מתענה, היה פורש מתענוגות העולם הזה מכל וכל.

עמוד התפילה של עם ישראל

תפילותיו של רבינו נודעו בשער בת רבים, כאשר היה מתפלל כמונה מעות, ומתוך דביקות בה' וע"פ סדר כוונות הרש"ש זיע"א. ומלבד התפילות הקבועות, עוד היה מרבה בתפילות מיוחדות על עם ישראל, על הכלל ועל הפרט.

בתפילותיו על הכלל, יחד עם עמיתו המקובל רבי אליהו חמד, היה אוסף מדי יום בשעה חמש אחרי הצהריים את ילדי ישראל הטהורים, והיה קורא עמם ברגש רב את קטעי הסליחות ופרקי תהילים עם תקיעות שופר ופתיחת ההיכל, ולאחר מכן היה מחלק להם פרס כספי.

בתפילותיו על הפרט, על הסטנדר העשוי שיש שניצב במקומו הקבוע ל ת פ י ל ת

העמידה, היו מונחים באופן קבוע דפים, אשר עליהם היו באים אנשים שונים ורושמים את בקשותיהם לתפילה, אם על זיווג או רפואה וכו'. והרב היה מתפלל עליהם.

פעמים שהיו רוצים שהרב יעשה 'תיקון', ואכן הרב היה עושה תיקון על ידי עשרה אברכים שהיו צמים ומתפללים, וכן היו עושים תיקון לנפטרים. מלבד זאת, בכל בוקר היה עושה פדיון נפש,

ולאחר מכן היה מזכיר את כל השמות של החולים וכל מי שצריך ישועה,

ל פ ע מ י ם
היו מזכירים
לפניו שמות,
אך הוא היה מתחמק
בשתיקה, וכך היו מבינים
כי ככל הנראה קצרה ידו
מהושיע, כשהוא
נזהר לא
להוציא מפיו
ה ק ד ם
ד י ב ו ר י ם
ש א י נ ם
טובים.

שרפי קודש

כאשר עשתה זאת, אמר לה רבי שלום: "הינך יודעת שאני כפוף לדעת התורה, וכל אשר יאמר אלי רבי איני זו ימין ושמאל. אולם תדעי שיגיעו ימים, שתתחרטי על כך שאת מונעת ממני להתעלות ולהתקרב להשי"ת על ידי תוספת צומות אלו." והוסיפה הרבנית ואמרה, כי אכן לאחר שהבינה את גודל מעלתו של בעלה הגדול אשר רבים מגדולי הדור הגיעו לביתו להסתודר עימו בסוד שיח שרפי קודש, וכן ראתה את הישועות הרבים שפעל מברכותיו, היא התחרטה על כך שמונעה ממנו לעשות את רצונו הקדוש.

גם בזמנים שגזר עליו רבו שלא לעשות תעניות מחמת המעשה הנ"ל, קיים רבינו את תענית הראב"ד במלוא הדרה. וידוע מה שכתב רבינו אברהם בן הרמב"ם בספרו "המספיק לעובדי ה'", כי ישנם כאלו שבתעניתם לא מתקנים את תאוותם להבלי העולם, ובסוף יום הצום נעשים תאבים לאכילה, ומתגברת תאוות אכילתם עליהם, ויצא שכרו בהפסדו כי מגביר הוא את תוקף תאוותו. אולם אצל רבינו, גם בימים שלא

בחתונה לאחת מנכדותיו

עם האדמו"ר מתולדות אהרן

רבינו לא חש כל חפץ ורצון ליהנות ממאכלי העולם הזה, רק מלחמה של תורה. לאחר סעודת שחרית, הייתה הרבנית הצדקנית מגיעה לשיבה למסור את השיעור השבועי לנשים צדקניות. שיעור זה התייחס על ידי הרבנית שרעבי ובעידודו של רבינו מרדכי שרעבי, והיה כמים קרים על נפש עייפה לכל נשות האזור, כאשר בזמן ההוא עוד לא הייתה מודעות לצורך הגדול לשלוח את בנות ישראל לסמינרים הטהורים וכו', והיה צורך גדול לחיזוק במוסר, בחינוך הילדים וטהרת המשפחה בדרכי התורה.

בזמן שיעורה של הרבנית בצהרי יום השבת, היה רבינו פורש למנוחה קצרה, ולא היה נח יותר משעה זו. בשעה אחת בצהריים כבר היה רבינו בדרכו לשיעורו בתורת הקבלה בשיבה. בעשור האחרון לחייו, היה נעזר בשיעור זה בנכדו הגאון הצדיק רבי

בחיבת עם מרן חכם עובדיה זיע"א

שר שלום שמואלי שליט"א, שהיה מקריא לפניו ולפני הציבור את החומר הנלמד, ורבינו היה מעיר את הערותיו על כך.

מעולם לא שב ריקם

סח הגאון רבי נתן בן סניור שליט"א, כי הפדיון נפש שהיה עורך רבינו מעולם לא שב ריקם. והוסיף, כי רבינו מרדכי שרעבי היה מכבד את רבינו כראש רבני הישיבה עוד בימי קדם.

עוד סיפר, כי חמיו הגה"צ רבי יעקב יגן סיפר כי רבינו היה אומר לו בכל שנה מה יקרה באותה השנה, ומכל אשר אמר לו לא נפל דבר ארצה!

צומות וסיגופים

בנו, מרן הגאון המקובל רבינו בניהו שמואלי שליט"א סיפר, כי מרת אימו הצדקנית הלכה פעם למוריניו רבי מרדכי שרעבי להתלונן על מור אביו העושה צומות וסיגופים רבים, וכי היא חוששת ויראה שלא ימות מחמת הצומות. היא ביקשה מרבינו מרדכי שיאסור עליו לצום, ורבי מרדכי אכן קרא לרבינו, וציווה עליו להפחית מצומותיו בכדי שאשתו תהיה רגועה ולא תחשוש. לאחר כמה שנים, סיפר אחד מבניו של ראש הישיבה שליט"א, שהיה אצל סבתו, הרבנית שולמית, וראה כי עת רצון הוא לשאול אותה אודות מעשה זה. הוא פנה אליה בשאלה, מדוע התלוננה על הסבא בפני רבי מרדכי שרעבי? ענתה לו הסבתא, כי

היכל מרן הבית יוסף

הלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות תקיעת שופר

שלוש כוחות שהם קצת יותר ארוכים מהשלוש קולות של תרועה, כלומר כל שבר עשוי משני כוחות, ושיעור התקיעה היא באורך של שלוש כוחות הכי קצרים, נמצא שאם יעשה בשברים כל שבר שיעור של ג' כוחות הרי זה בכלל תקיעה ופסול, ואם יעשה רק כח אחד הרי זה בכלל תרועה ופסול.

ולכן כתב בשו"ע (שם) על שיטת רש"י שאסור להאריך בשברים יותר מבתקיעה כיון שנמצא שעושה ג' תקיעות, [אבל בתקיעה יכול להאריך כמה שירצה], כגון שבחצי שניה אפשר לעשות ג' קולות קצרים שהם התרועה, [והוא השיעור של תקיעה כיון שתקיעה כתרועה], אם יעשה את בשברים כל שבר באורך של חצי שניה נמצא שעשה ג' תקיעות, [כיון ששיעור תקיעה הוא בשיעור של ג' תרועות]

[ולדעת האורל"צ (שם), ובהליכות מועד (פ"ד אות ז), ג' כוחות הם פחות מחצי שניה כיון שבשני יש שיעור של ט' כוחות] ויש מחלוקת גדולה בענין]

אבל שיטת תוס' היא: ששיעור התרועה היא ט' קולות קטנים, ושיעור התקיעה היא גם באורך של ט' קולות קטנים, ושיעור השברים הוא כל שבר הוא ג' כוחות.

ובתשר"ת התקיעה יותר ארוכה מתשר"ת כיון שהתקיעה היא באורך התרועה ובתשר"ת שעושים גם תרועה וגם שברים כיון שיש ספק מהי התרועה האם שברים או תרועה, ממילא גם התקיעה היא באורך של שניהם מספק, והיא שיעור של שמונה עשרה כוחות.

עוד כתבו הרמב"ן והרשב"א שאין להאריך בתרועה יותר מדי, כיון שאם הוא יאריך הוא יצטרך להאריך יותר גם בתקיעה, כגון את התרועה הוא עושה עשרים כוחות צריך לעשות עשרים ותשעה כוחות בתקיעה של תשר"ת, וכן אין לקצר מט' קולות שאם חיסר אפילו כוח אחד לא יצא ידי חובת שיטת התוס'.

מבואר בשו"ע (סי' תקצ סעי' א - ב) וז"ל: "כמה תקיעות חייב אדם לשמוע בר"ה תשע, לפי שנאמר: תרועה ביובל ובר"ה ג' פעמים, וכל תרועה פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה, [שהם] תר"ת [תקיעה, תרועה, תקיעה], תר"ת, תר"ת. תרועה זו האמורה בתורה, נסתפק לנו אם היא הלילה שאנו קורים תרועה, או אם היא מה שאנו קורים שברים, או אם הם שניהם יחד, לפיכך, כדי לצאת ידי ספק צריך לתקוע תשר"ת ג' פעמים, ותש"ג ג' פעמים, ותר"ת ג' פעמים".

כלומר מדאורייתא היינו צריכים לשמוע בר"ה רק תשע תקיעות, כיון שנאמר בתורה ג' פעמים תרועה, וכל תרועה יש תקיעה פשוטה לפניה ולאחריה, אלא שחז"ל הסתפקו מהי תרועה של התורה, האם מה שאנחנו קוראים תרועה, או מה שאנחנו קוראים שברים, או שניהם יחד, לכן תקנו חז"ל שצריכים לשמוע ג' פעמים תשר"ת, שהם תקיעה פשוטה, תרועה וגם שברים מספק, ועוד תקיעה פשוטה לאחריהם, וכן לשמוע ג' פעמים תש"ת, וכן ג' פעמים תר"ת.

כמה הם שיעור התקיעות ?

ועוד מבואר בשו"ע (סעי' ג) מחלוקת כמה השיעור של התקיעות, י"א (רש"י) ששיעור תקיעה כתרועה ושיעור תרועה הוא ג' כוחות וי"א (תוס') ששיעור תרועה ט' כוחות, והכלל בשו"ע שכל פעם שהשו"ע י"א וי"א שני, הלכה כהי"א השני, וא"כ כאן הלכה כתוס' וכן המנהג לעשות כתוס'.

ונהגו בהרבה קהילות להחמיר לתקוע גם כשיטת רש"י, אמנם פשוט שמי שתקע רק כמו שיטת התוס' יצא ידי חובה, ודעת האורל"צ (ח"ד פ"ה אות כ) שמספיק להחמיר את שיטת רש"י רק ביום הראשון שהוא דאורייתא, ויש שנהגו גם ביום השני לתקוע לשיטת רש"י ותע"ב.

שיטת רש"י היא: ששיעור התרועה היא ג' קולות כל שהם, כלומר ג' קולות הכי קצרים שאפשר, ושיעור השברים הם,

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בעניני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

שאלה: ראובן פנה לחברו הטוב שמעון בבקשה הואיל והוא עומד כעת לפני יציאה לתקופת החגים להיות חזן בחו"ל, ויש לו סכום של עשרים אלף שקלים שאינו רוצה להפקידם בבנק מסיבות השמורות עימו, הוא מעוניין להפקידם אצלו למשמרת עד שיחזור, שמעון ניאות לעשות זאת, לאחר יומיים המקרר של שמעון התקלקל ושמעון הוכרח לקנות חדש, אשתו של שמעון אמרה לו הואיל ויש לנו כעת עשרים אלף שקלים בפקדון בא נשתמש בהם לקנות מקרר ומקפיא אכותיים ועד שיחזור ראובן נשיג כסף כך שיהיה לנו לפרוע לו מיד כאשר יבא לתבוע את כספו. פנה שמעון לרב לשאול האם מותר לו להשתמש בכסף זה המופקד אצלו.

תשובה: שמירתו של שמעון היא כדין שומר שבר, ומותר לשמרון להשתמש במעות וכשישתמש בהם דינו כלוה מעות שחייב באחריותו עד שיחזירם לראובן.

הנימוק: פסק השו"ע (סימן רצב ס"ז) שחנווני או שולחני [כעין צייג' בימינו] שהפקידו אצלו מעות ואינם חתומים [סגורים בכיס שאינו נפתח כמו מעטפה סגורה] ולא קשורים בקשר משונה, אע"פ שהמפקיד נתן לו אותם צרורים [כעין שבימינו שנותנים עם גומיה או מעטפה פתוחה] מותר לו להשתמש בהם. אבל אם הפקידם אצל בעל הבית היינו שהפקיד אצל אדם שאין דרכו להתעסק במעות להוציאם כל הזמן, אסור לבעל הבית להשתמש בהם. ומיהו בעל הבית שרוב עסקיו בריבית דינו כשולחני וכתב הסמ"ע דאנו שרוב עסקנו הוא במעות לכן לכולנו הדין כמו שולחני. ולפי זה נמצא שכיון שהפקיד אצלו את המעות במעטפה פתוחה ולא קשרם בקשר משונה או בתיבה חתומה מותר לו להשתמש בהם.

אכן כיון שהדין הוא שמותר לו להשתמש בהם על כן מיד כשקיבלם בהפקדה אצלו אע"פ שהמפקיד לא שילם לו כלום עבור השמירה דינו כשומר שבר ושכרו איתו שיכול להשתמש במעות אם ירצה וחייב בגניבה ואבידה. ואחר שישתמש בהם דינו כשואל שחייב באונסים עד שיחזירם לבעליהם.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת לבני הנעורים

תורה והמצוות בכל מצב ובכל מחיר

בדברים שהחיים תלויים בו. ודו"ק.

והוא שמצינו בעבודה זרה (ג): "למה נמשלו בני אדם כדגי הים, לומר לך מה דגים שבים כיוון שעולים ליבשה מיד מתים, אף בני אדם כיוון שפורשים מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים" (עיין עוד במעשה דרבי עקיבא ופפוס והמשל של השועל, בברכות סא:). התורה היא חיינו בבחינה של אויר לנשימה ולכן יש ללמוד בכל מצב ובכל אופן ללא כל אפשרות להקל בה ואפילו תהיה בשמים, יש לעלות אחריה כדי להשיגה.

בפירוש רש"י הנ"ל יש נקודה לעיון (ומקורו בגמ' עירובין נה). "לא בשמים היא, ולא מעבר לים היא" - שאם בשמים היא, אתה צריך לעלות אחריה. ואם מעבר לים היא, אתה צריך לעבור אחריה.

והרי לא בשמים היא, אם כן לא יהיה מצב שתהיה שם, אם כן בשביל מה לומר לנו, שאילו היתה בשמים צריכים היינו לעלות אחריה וללמדה, והרי לא תיתכן מציאות שכזאת.

אלא הם יסוד הדברים שאמרנו, דווקא אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם תהיה בשמים - בכל מצב, יתגבר כארי ויחזר אחריה וילמדה, למרות כל הקשיים, "כמטמונים יבקשנה". לאדם זה בלבד, לגביו "לא בשמים היא" - כלומר אדם שיהא מוכן ללמוד תורה בכל מצב ואופן, להמית עצמו על תלמוד תורה, רק אצלו התורה קרובה מאד, אצלו בלבד מקויים (המשך הפסוק) "בפיך ובלבבך לעשותה". וזוהי זה, מי שלא יהיה מוכן בשכלו ובהכרתו לקיימה בכל מצב ואופן (שאינו מוכן לטרוח בעבודה ולעלות עד השמים או לעבור את הים כדי להשיגה) להמית עצמו על דברי תורה, לגביו התורה רחוקה, ובשמים ומעבר לים היא, ולא מקויים בו "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה".

במסכת אבות (ו', ד') כתוב "כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא". ואין לומר שנכריח את האדם לעסוק בתורה בתנאי חרום אלו של פת במלח וחיי צער כדי לזכות בכרתה של תורה, זאת אומרת שאם יש לו מיטה לישון, לא מסתבר שנצריך אותו לזורקה ושישן על הארץ, עד שבלעדי זה אינו נכלל "בכך דרכה של תורה" - דהיינו בהגדרה של "תלמיד חכם". אלא ודאי ומסתבר אף אם ישן הוא על מיטה, ואינו מתענה בחיי צער יכול לזכות הוא בכרתה של תורה.

אלא הדברים מתבארים - אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם יעני ח"ו עד פת לחם ושינה על הארץ וכו', ולמרות הכל יחליט ויקבע בלבו שילמוד ויעסוק בה בכל מצב, ואז יראה שהתורה באמת קרובה לו מאד, כי כך היא דרכה, שאינה בשמים ללא כל קושי וטרחה, פתאום הכל קל - "טוב לו אף בעולם הזה".

וזהו הרעיון הטמון בדברי רש"י - התורה הקדושה אפילו אם היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה, ורק אז תבין ש"לא בשמים היא, אלא קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותה".

אין מגלחים בחול המועד כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים. ופירש"י שאם היו מותרים לגלח בחול המועד לא היו מזרזים עצמם לגלח קודם החג וכנסים לחג כשהם מנוולים, ועכשיו שהחמירו עליהם דהיינו שאין להם פתח, בודאי שיגלחו ויסתפרו קודם לכן. (ע"ש) זהו החסרון כשיש לדבר פתח, שמאפשר לאדם להקל בחומרתו, שנוטה הוא לסמוך על פתח זה לכתחילה, מה שאין כן אם לא היתה כל אפשרות אחרת שהיה מקיימה למרות קושייה. ודו"ק.

מצינו בגמרא עבודה זרה (לה). "אמר עולא כי גזרי גזירה במערבא, לא מגלו טעמא עד תריסר ירחי שתא, דלמא איכא איניש דלא סבירא ליה ואתי לזולזלי בה". ידעו חכמים שאם לא מגלים את הטעם, ממילא אין פתח, ולא יבואו לזלזל בה ולהיכשל.

ענין שאמרנו (סנהדרין כא). "מפני מה לא נתגלו טעמי מצוות? שהרי שני מקראות נתגלו טעמם, ונכשל בהם גדול העולם (שלמה המלך), כתיב "לא ירבה לו נשים, ולא יסור לבבו" (דברים יז, יז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתיב "ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו" (מלכים א' יד, ד). וכתיב "לא ירבה לו סוסים, ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס" (דברים יז, טז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אשיב, וכתיב "ותצא מרכבת מצרים בשש" וגו' (מלכים א' י, כט). כשיש טעם לדבר והדבר תלוי בסיבה, אם כן אפשר למצוא פתח שבה הסיבה לא שייכת - כשיש פתח יש נטיה להקל, ולהתקרב יותר לחטא.

כשם שמצינו בגמ' ביצה ב: ונפסק בשו"ע ס' תצ"ה, סעיף ד' שהוסיפו איסורי מוקצה ביום טוב כגון פירות לאוצר ולסחורה, ועוד, משום דקיל ולא אתי לזולזלי ביה, ופירש ר"ח שו"ט קל לבני אדם מפני שאופים ומבשלים בו, ועושים בו כל צרכי אוכל נפש, ואם נתיר מוקצה יבוא לזלזל ביום טוב.

התורה מעדיפה לא לגלות את טעמי המצוות כדי לשמור את האדם מכל מכשול וזלזול. התורה היא חיים - לא שייך בה מושג של "מכשול", "כי הוא חייך ואורך ימים" (דברים ל, כ).

ואמרו חז"ל "שגגת תלמוד עולה זדון" (אבות ד, יג). כלומר אין "שגגה" בתורה, אין בה מכשול, בדבר שהחיים תלויים בו לא שייך שוגג. כגון אם יכניס אדם ידו לזרם החשמל ויאמר טעיתי, שוגג הייתי - אין טעות

"כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחנה לנו, וישמענו אותה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל מעבר לים ויקחה לנו וישמענה אותה ונעשנה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה" (דברים ל יא - יד). פירש"י - "לא בשמים היא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה". מפירושו נלמד שתורה צריך ללמוד ולדעת בכל מצב - ואפילו תהיה בשמים יש עלינו לעלות אחריה וללמדה, ולא מעכב בה כל סיבה ואופן, כעין ששנו "הוי גולה למקום תורה" (אבות פד, יד) כלומר שצריכים ללמוד ולקנות תורה אפילו אם יצטרך לחיות בנכר בתנאי הגלות הקשים.

תורה יש ללמוד בכל מצב, ואפילו בשעת מיתתו כדאיתא בשבת (פג:): על הפסוק "זאת התורה אדם כי ימות באוהל" (במדבר יט, יד) וכן ידוע על כמה גדולים שלמדו תורה ממש עד הרגע האחרון ונשמתם יצאה מתוך תורה. (מסביר המהר"ל כיון שאין המיתה מפסקת, והתורה ממשיכה בעולם הבא ממש כמו בעולם הזה). בשעת כיבוש הארץ רצה מלאך ה' להרוג את יהושע בן נון על שביטל תורה אפילו בתנאי מצור ודוחק, במצב של מלחמה יש לעסוק בה, והמונע עצמו ממנה מתחייב על כך (עיין מגילה ג:).

איתא בעירובין (ק). "אמר רבי יוחנן אלמלא לא ניתנה התורה היינו למדים צניעות מחתול, גול מנמלה, עריות מיונה, ודרך ארץ מתרנגול". תימה, משמע שתובעים מן האדם ללמוד תורה מבעלי חיים, ואפילו מהטמאים ומהפחותים שבבריאה (כגון חתול ונמלה) אלא לומר לנו גדרה של תורה, שיש ללמודה מכל דבר, בכל מצב, ואפילו היתה בשמים יש לעלות אחריה וללמדה.

ויש לשאול על הכרח זה ללמוד תורה אפילו היתה בשמים? והרי לכאורה מצב של "אי אפשר" הוא, ואיך מצווים על זה?

ובביאור הדברים נראה לומר, כדי שידע האדם בהכרתו שאין שום פתח דהיינו מצב ואופן שבו אין לומדים תורה. כשיש פתח נוטה האדם להקל, שכח הדבר כשאדם עייף כגון שהלך לישון מאוחר ולא קם להתפלל במניינו הקבוע, אך ורק מפני שידוע שיש מנין נוסף בשעה מאוחרת יותר. אם לא היה מנין אחר אלא אך ורק זה, היה מתגבר כארי וקם למרות עייפותו מפני שאין פתרון אחר ואם לא יתגבר יפסיד תפילה במנין, ולכן מוזר עצמו ביתר שאת, וקם לפי שאין ברירה אחרת.

מצוי שאנשים דוחים את מצוות קריאת שניים מקרא ואחד תרגום בערב שבת, אך ורק מפני שמצוי להם אפשרות ופתח אחר לקיים מצוה זו כגון בשבת או בשבוע שלאחר מכן ואפילו עד שמחת תורה.

וסברא מפורשת היא בחז"ל כדאיתא במועד קטן (יד).

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

הנניה בן שרה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת נצבים וילך

בתמונה שלפניכם,

הוטמו 15 פריטים מפרשתנו

מי ימצא אותם ראשון?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. שופר תשובה - התעוררות לתשובה.
2. דרך חזרה - "שבת עד ה' אלוהיך".
3. שערי שמים - "לא בשמים היא".
4. ים רחוק - "ולא מעבר לים היא".
5. פה - "בפיר".
6. לב - "ובלבבך לעשותו".
7. חוטב עצים - "מחוטב עציך".
8. כד מים - "עד שואב מימך".
9. חרב מלחמה - כיבוש הארץ.
10. סוכה - זמן מצוות הקהל.
11. שדה בשמיטה - מקץ שבע שנים.
12. חצוצרה - כינוס העם.
13. אזון קשבת - "למען ישמעו".
14. ילד לומד - "ולמדו ליראה".
15. שירה כתובה - שירת האזינו.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

חפשו 15 הבדלים בין החזן התוקע והסומך...

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת נצבים וילך

השופר ובתוך דבריו שם הביא הרשב"י יסוד ולימוד גדול כיצד יש ביכולת האדם להשפיע על העולמות העליונים וז"ל: כי כל עיקר השופר תלוי בתשובה, כמו שאמרו בזוהר כנודע. ואז תשוב ה' שהיא אימא להתפשט [דהיינו להפשיט ולהמשיך] המוחין בז"א. והוא הכרח גדול התעוררות הלב בתשובה כחיים הזה, כי אין קול השופר פועל באימא הנקראת אוזן והנקראת תשובה, להמשיך המוחין בז"א, אם לא שעולה הקול [של השופר] בהתעוררות הלב בתשובה, ואז דברים היוצאים מן הלב, נכנסים באוזן, [שהוא כנגד אימא, בסוד עליית המ"ן שהוא ענין התעוררות התשובה מן הלב, שהוא בחינת הז"א, עד אימא]. והוא כי נודע כי בצלם אלהים עשה את האדם, בצלם דמות כללות כל העולמות. והאוזן כנגד אימא דכללות, והלב כנגד ז"א דכללות, שבו תלוי השינה, [הדורמיטא דז"א בסוד סילוק המוחין והשפע שגורמים החטאים של בני אדם]. כי כפי ביטול מצות עשה שהאדם מבטל, כך מחליש כח איברי נרנח"י שבו, ואינם פועלים בו, ונקראים מתים. ולפעמים מסתלקים לגמרי, והיא היא השינה. (בתחתונים שיושב בטל כישן דמי וכנגדה עניין הדורמיטא). וכפי מה שעובר על מצות לא תעשה, כך הוא מייבש ומעוות איברי נרנח"י, ומשליט עליהם הסטרא אחרא ח"ו. ועתה בהתעוררות לבו אל התשובה, מתעוררים איברי הנרנח"י ההם, כי החפץ והתשוקה אל התשובה שהיא נשמה [סוד הבינה], הוא גורם להמשיך חיות הנרנח"י אל האיברים, ומחיה אותם. וכמו כן גורם כי בעלות קול השופר בהתעוררות הלב בתשובה, גורם שהז"א שהוא הלב דכללות, יתעורר להעלות מ"ן מניצוצי אחוריים דאימא, ובזה מתפעלת אימא להתייחד עם אבא, ולהמשיך המוחין בז"א, שכבר הוא מוכן לקבלם, עכ"ל.

נמצא שבכדי לעורר את בפרצופים העליונים בעולם האצילות, שישפיע פרצוף ז"א לעורר העולמות העליונים שמעליו, ולהשפיע לכל העולמות כולם שפע של חיות ואור רב, יש לאדם לעורר את לבו, ולהרגיש את רעידת הלב בתשובה שלימה עם קול השופר, ועל ידי רעידת לבו של היהודי בעולם הזה יתעורר גם הלב העליון מין הדורמיטא, לפי שהאדם הוא חלק אלוה ממעל, וקודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא, וכל מחשבה דיבור ומעשה בעולם הזה, כנגדם בעולם העליון מתעוררים עולמות עולמות. וכמה חובה מוטלת עליו לא להתפשר בעניינים של עבודת ה', ולעשות משמרת למשמרת, בכדי שנזכה לעשות רצונו כרצונו, ונכתב ונחתם לחיים טובים ולשלום. אמן.

וכל מצווה, ורחמים, ועשיית טוב, ורצון לטוב, שמתקיים בעולם הזה, הרי הוא פועל בעולמות העליונים כנגד אותם בחינות שמשתייך אליהם, והמתבונן במצוות, יראה כמה רחמים וחסדים ה"ת דורש ורוצה שנתנהג בהם, וכמו שדרשו על מה שאמרו חז"ל "עשו לפני כסדר הזה של יג מידות של רחמים" דהיינו להתנהג במידות אלו, מה הוא רחום אף אתה רחום, ולב טוב עולה על גביהם.

התורה הקדושה מצווה לנקות את הלבבות, וגם אם רואים את חמורו של השונא נופל בדרך, יש לבא מייד לעזרתו, ולבטל חשבונות רעים, התורה מצווה במצוות לא תיקום ולא תיטור, לא רק לא ליקום בפועל את העושה עמך רעה, אלא גם תחשוב עליו טוב, דהיינו לא תיטור בלבך את הרעה אשר עשה עמך. וכן הלאה בכל המצוות, לדוגמא לא תחסום שור בדישו, ופסק הרמב"ם שאפילו אם השור או כל חיה אחרת טמאה דשים את התבואה הכי יקרה, אסור אפילו להרים את הקול ולהבהילם בכדי שלא יאכלו את התבואה היקרה, לפי שדבר זה מצער מאוד את החיה והבהמה, וגם אם זה על חשבון הממון שלנו, ובוודאי שאין רצון ה' להפריע לחתולים או יונים בעת אכילתם, וכיוצא, ואף שאין בזה ממש איסור דאורייתא, לפי שאינם בשעת דישת התבואה, מ"מ צריך ללמוד את עצם רצונו יתברך, ולהתנהג ברחמיו, וכמו שהתורה חסה על החמור, וציוותה התורה "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו" וביאר החינוך את הטעם משום שהשור מעלה גרה בעת שחרוש, ואילו החמור אינו מעלה גרה ואם יחרוש בשניהם יתחמץ לבו של החמור, בראותו את השור אוכל להנאתו והוא אין לו, וכן הלאה בשאר מצוות של התורה הקדושה.

ונכון שלכל מצווה בעולם הזה, יש לה את הטעמים הפשטיים, שצריך כל אדם להתחבר אליהם, ולהבין את הטוב שבהם, ועי"ז לעשות רצונו יתברך כרצון שלנו, ואפילו באיסורי עריות ישנם את הטעמים הפשטיים כמבואר ברמב"ם במורה נבוכים וכו' (ואע"פ דלא דרשינן טעמא דקרא לקולא אולם לחומרא דרשינן כמבואר בתשובת חוות יאיר ועוד) מכל מקום יש לדעת שלכל מצווה יש כנגד טעמיה הפשטיים, גם טעמים וסודות רוחניים, של תיקון העולמות העליונים, שמכוונים כנגד העולמות התחתונים, ואפילו לחרשה בקרקע בעולם הזה, יש כנגדה תיקון בעולמות העליונים, ואפילו מצוות של מחשבה יש כנגדן תיקון בעולמות שמכוונים כנגד עניין המחשבה, וכמו שמצינו בדברי רבינו הרשב"י שביאורו את מצוות השופר ביום הקדוש ראש השנה.

ובספר הקדוש פלא יועץ (ערך ר"ה) הביא את המוסר אשר היה דורש רבינו הרשב"י לפני תקיעת

נמצאים אנחנו לפני עשרת ימי תשובה הקדושים, שבראשיתם נתן לנו ה"ת את יום הדין הגדול "ראש השנה" ובאחריתם זיכנו ה"ת ליום הקדוש "יום הכיפורים" אשר מכפר על כל הדין, בכח התשובה שנזכה לעורר את ליבנו ולשוב אל ה"ת. כידוע, שאין סוף למדרגות של התשובה שיש לאדם לעשות לפני בוראו, וכל אדם ואדם יש עליו תביעה וחיוב לעשות את מצוות התשובה לפי מדרגתו שלו, והיינו שדורשים מן האדם לעשות את מיטב וריכוז כל הכוחות שיש באפשרותו, ובזה יוכח כניעתו לה"ת, ורצונו לראות את מלכו. דרגות דרגות יש בבחינה של התשובה, עד כדי שעל ידי תשובה מאהבה זוכים שהעבירות נהפכות הם לזכויות!! ולכאורה הדברים מופלאים כיצד שייך שעבירה תיהפך למצווה ולזכות?! אולם לפי פשוטם של דברים, כאשר זוכה האדם להבין את גדלות מלכו של עולם, ולהבין את גודל שיפלותו שלו, עלי אדמות, ומרגיש את עוצם חטאתו, במה שהמרה את פי מלך מלכי המלכים הקב"ה. והרי הוא מוכן לסבול עבור חטאו, כל סבל אשר ישית עליו מלכו, ואף לוקח על עצמו תעניות לענות את נפשו, ועמל הוא בתורה מתוך מסירות נפש, ומרגיש שיפלות ליד ה"ת על חטאיו, וכמאמר דוד המלך ע"ה "וחטאתי נגדי תמיד", הרי זה מראה בעולם את כבודו וגודלו של מלך מלכי המלכים, ובעבור חטא אשר חטא, עתה משתדל להכפיל את מצוותיו, והרי הוא כנוע בכל כניעה לפניו יתברך, ואף כנוע לפני בני אדם, אחר שסבור שהם צדיקים הימנו, לפי שלא חטאו כמותו לפני בוראם, ואף אם חטאו, שמא אין עליהם אשמה כפי אשר יש כלפיו.

על ידי מחשבות טהורות וזכות אלו, זוכה האדם להיות נבחר ורצוי ואהוב לפני ה"ת, ועצם העבירות שעבר הרי הם זכויות בשבילו, שנזכה להגיע עתה, לדרגה אמיתית וטובה בעבודת הבורא, על ידי עוצם שיפלותו לפני בוראו... ומה נעימה היא מידת השיפלות, שהיא מביאה את האדם לכל המידות הטובות, וכמו שאמרו רבותינו, שלפני קבלת התורה, היו עם ישראל צריכים להיות עבדים שפלים בארץ מצרים, לפי שע"י קניית מידת השיפלות היקרה, ניתן לזכות להרבה מידות שהתורה נקנית וניתנת בהם.

ויש לשים על ליבנו מה שאמרו חז"ל "עשה רצונך כרצונו" שאדם צריך לרצות את רצון ה'. וכל דברי התורה, והרחמים והחסדים והשלום שהתורה מנחה אותנו, יהיו חלק מאיתנו ממש. והרצון שלנו, יוביל אותנו לרצון, והטוב, והרחמים, של התורה הקדושה. שכפי שכותב הרמב"ם שכל התורה ניתנה בכדי לעשות שלום בעולם ולחבר את האדם אל יוצרו באמונה שלימה.

פדיון נפש

כמנהגו של רבינו חיים ויטל תלמיד רבינו האר"י ז"ל וכמנהג כל גדולי המקובלים לערוך פדיון נפש בערב ראש השנה, ובערב יום הכיפורים, שהוא זמן מסוגל מאד

הפדיון ייערך ע"י המקובל הצדיק
חכם **בניהו שמואלי שליט"א**

והעושה פדיון נפש זה בכל ערב ראש השנה ויום הכיפורים

בוודאי ישלים שנתו!"

(הנחות ספר הכוונות)

כידוע שגם מרן זקן המקובלים רבנו יצחק כדורי זצ"ל היה מעביר סך 160 פרוטות לירי מו"ר הרב בניהו שמואלי שליט"א שיערוך בעבורו פדיון נפש בימים מסוגלים אלו!

**בעבור
36 ש"ח בלבד!**
לכל שם ולכל פדיון
סך 72 ש"ח לפי הפדיונות

למסירת שמות ופרטים נוספים סרקו את הברקוד
או התקשרו: **03-5520004**

